

Υπάρχουν πολλοί εις τὸν τόπον μας, οἱ ὁποῖοι ἀκραδάντως — ἐν πολλοῖς δὲ καὶ βασίμως — πιστεύουν ὅτι καὶ ἡ καλλίτερον σχεδια-

Ἡ ΠΕΜΠΤΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

σμένη κυβερνητικὴ πολιτικὴ καὶ τὰ πλεόν εὐστοχα καὶ ὀρθὰ μέτρα εἰς οἰονδήποτε τομέα

ὀλίγον θὰ ἀπέδιδον παρ' ἡμῖν, ἐφ' ὅσον θὰ διειρηθεῖτο ἡ χρονία «νόσος» τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν μας. Πράγματι, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν φθάσῃ κανεὶς εἰς τοιαύτας ἀκραίας, ἐνδεχομένως, κρίσεις περὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ μηχανισμοῦ δημοσίας διοικήσεως εἰς τὴν χώραν μας, δὲν εἶναι δυνατόν — ὅσῃν ἐπιείκειαν καὶ ἂν ἐπιστρατεύσῃ — νὰ μὴ δεχθῇ ὅτι ὁ μηχανισμὸς αὐτὸς γέμει ἀδυναμιῶν ὅτι ἡ στάθμη του εἶναι τόσον χαμηλὴ, ὥστε νὰ ἀποτελῇ οὗτος τροχοπέδη εἰς τὴν προσπάθειαν ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ ταχείας ἀναπτύξεως τοῦ τόπου μας, παράγοντα μειωτικὸν τοῦ κύρους καὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ κράτους καὶ ἓνα ἐκ τῶν αἰτίων τῆς διακονιζομένης δυσπιστίας καὶ δυσαρεσκείας τῶν πολιτῶν ἔναντι αὐτοῦ. Ὁρθότατα, λοιπόν, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Κωνστ. Καραμανλῆς — καὶ προεκλογικῶς καὶ μετεκλογικῶς — ἐπεσήμανε τὴν νόσον τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπεγράμμισε τὴν ἀνάγκην λήψεως μέτρων διὰ τὴν θεραπείαν τῆς. Δὲν ἐκαινοτόμησε, βεβαίως, κατ' αὐτὸ ὁ κ. Καραμανλῆς, δεδομένου ὅτι ἅπαντες οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ ἀνέκαθεν ἐπηγγέλλοντο προεκλογικῶς, ἅπασαι δὲ αἱ κυβερνήσεις ὑπέσχοντο προγραμματικῶς τὴν ἐξυγίανσιν τῆς δημοσίας διοικήσεως. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι καινοτομίαν θὰ ἀποτελέσουν — θετικῶς σημαντικὴν καινοτομίαν — τὰ συγκεκριμένα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐξηγγέλησαν προσφάτως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· μέτρα σκοποῦντα εἰς τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς κρατικῆς μηχανῆς. Καίτοι εἶναι ἐνωρὶς νὰ κριθοῦν τὰ εὐρισκόμενα ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐπεξεργασίας τῶν μέτρων ταῦτα, ἐκ τῶν ὅσων ἀρμοδίως ἀνεκοινώθησαν δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι, τὴν φορὰν αὐτήν, τὸ παλαιὸν καὶ ἐπτάψυχον πρόβλημα τῆς νοσοῦσης δημοσίας διοικήσεως ἀντιμετωπίζεται κατὰ τρόπον συστηματικώτερον καὶ — ἐλπίζομεν — ρεαλιστικῶς ριζικώτερον. Δὲν ἀρκεῖται ἡ Κυβέρνησις εἰς αὐστηρὰς παραινέσεις πρὸς τοὺς κρατικοὺς λειτουργοὺς (ἢ ἀπαράδεκτος μανδαρινικὴ νοοτροπία πολλῶν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀσφαλῶς ἓνα ἐκ τῶν αἰτίων τῆς θλιβερῆς καταστάσεως), ἢ — ὡς συνέβη ἐπὶ τι διάστημα παλαιότερον — εἰς . . . τριγμοὺς ὀδόντων (ποῦ βραχυχρονίως μόνον ἀποδίδουν περιορισμένους καρπούς). Καὶ δὲν ἐξαντλεῖ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς εἰς τὸ τετριμμένον εὐχολόγιον τῆς «ἀπλουστεύσεως» καὶ τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ» τῶν διαδικασιῶν (αἵτινες, ἀλλοίμονον, κατ' εὐφημισμὸν θὰ ἐχαρακτηρίζοντο ἀπλῶς γραφειοκρατικά). Ὡς φαίνεται, ἡ προσπάθεια τῆς Κυβερνήσεως ἔχει βαθυτέρους καὶ πλεόν οὐσιαστικὸς στόχους, ἀφοῦ εἰς τὰς ἐπικειμένας καινοτομίας τῆς ἐν προκειμένῳ περιλαμβάνονται ριζικοὶ (καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖοι !) νεωτερισμοὶ — ὀργανωτικοί, θεσμικοὶ κ.λ. Ἰδιαιτέρως σημαντικοὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι οἱ ἀφορῶντες εἰς τὴν «ποιοτικὴν ἀνύψωσιν τοῦ προσωπικοῦ» τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν (ἴδρυσις Σχολῆς Δημοσίας Διοικήσεως καὶ εἰδικῶν κλαδικῶν σχολῶν, σύστασις Σώματος Διευθυντικῶν Λειτουργῶν κ.ἀ.). Ἐκ πρώτης ὄψεως — καὶ εἰς γενικὰς γραμμὰς — αἱ προθέσεις καὶ οἱ στόχοι τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν τομέα τοῦτον παρουσιάζονται ὡς καλῶς προσηματολισμένοι. Τὸ πᾶν, ὅμως, θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα μέτρα ποῦ θὰ ληφθοῦν — με σκοπὸν τὴν ἐπὶ νέων, ὀρθολογικῶν ἀρχῶν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συγχρόνου περὶ «μάνατζμεντ» δεοντολογίας· τὴν ἀνοδὸν τοῦ ποιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων· καὶ τὴν ριζικὴν ἀλλαγὴν τῆς κρατοῦσης εἰς τὸν χώρον τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ νοοτροπίας. Καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ ἐφαρμοσθοῦν ταῦτα εἰς τὴν πρᾶξιν. Διότι δὲν ἀποκλείεται νὰ «σκοντάψῃ» ἡ προσπάθεια τῆς Κυβερνήσεως εἰς . . . γραφειοκρατικὰ προσκόμματα καὶ εἰς τὴν πανίσχυρον ἀντίδρασιν τῆς ἀλεξιμεταβόλου, «ἀοράτου» Πέμπτης Ἐξουσίας !